

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **A. Ch.**
bytem X
zastoupené obecnou zmocněnkyní R. R.
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2023, č. j. MPSV-2023/10090-921, sp. zn. SZ/MPSV-2022/152812-921,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 12. 1. 2023, č. j. MPSV-2023/10090-921, sp. zn. SZ/MPSV-2022/152812-921, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno prvostupňové

rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) ze dne 2. 8. 2022, č. j. 25455/2022/VYS. Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o návrhu žalobkyně na změnu výše přiznaného příspěvku na péči tak, že návrh byl zamítnut (od února 2022) s tím, že příspěvek na péči bude poskytován v původní výši 4 400 Kč měsíčně. Rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že opětovným posouzením nároku na příspěvek na péči bylo zjištěno, že žalobkyně je považována za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost) podle § 8 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“). Posudkem posudkového lékaře OSSZ Vyškov ze dne 7. 6. 2022 a 18. 7. 2022 byl posouzen stupeň závislosti žalobkyně pro účely příspěvku na péči, přičemž bylo zjištěno, že žalobkyně vyžaduje z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby při nezvládání 6 základních životních potřeb (mobilita, komunikace, stravování, tělesná hygiena, osobní aktivity, péče o domácnost). Na základě uvedeného posudku bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí úřadu práce, jímž bylo rozhodnuto tak, že příspěvek na péči bude žalobkyni nadále poskytován v původní výši 4 400 Kč měsíčně, protože žalobkyně splňuje podmínky pro ponechání příspěvku na péči ve II. stupni závislosti s platností ode dne podání návrhu na změnu (od 28. 2. 2022) trvale, neboť není schopna zvládat 5 nebo 6 základních životních potřeb (středně těžká závislost). Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání a požádala o nové posouzení jejího zdravotního stavu, neboť tento popsala jako zhoršený, vykazující daleko vyšší stupeň závislosti na pomoci jiné osoby. Zdravotní stav žalobkyně byl následně přezkoumán a zhodnocen na jednání PK MPSV ČR dne 26. 10. 2022 s doplněním posudku dne 21. 12. 2022, a to s výsledkem, že žalobkyně je považována za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), neboť není schopna zvládat 5 nebo 6 základních životních potřeb (mobilita, komunikace, stravování, tělesná hygiena, osobní aktivity, péče o domácnost) a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby. Tento stav trval i k datu 28. 2. 2022 (podání návrhu na změnu) s tím, že doba platnosti tohoto posouzení je stanovena trvale. Posudkový závěr byl podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2023, jímž bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Podle těchto rozhodnutí má být žalobkyni nadále poskytován příspěvek na péči v původní výši 4 400 Kč měsíčně.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně v žalobě vyslovila nesouhlas s posouzením jejího zdravotního stavu a intenzity závislosti na pomoci jiné osoby. Žalobkyně dovodila, že její zdravotní stav nebyl podrobně zkoumán posudkovými lékaři, ostatně ani nebyla k jednání PK MPSV ČR přizvána. Ve věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav.
3. Podle žalobkyně nebylo nikterak zohledněno sociální šetření ze dne 18. 3. 2022, v němž je mimo jiné uvedeno, že se nemůže oblékat, zapínat zipy ani knoflíky, umývat, česat ani zvedat ruce atp.
4. V posudcích nebyla řádně zhodnocena výkonnost, pohyblivost a ani reálná možnost žalobkyně vykonávat denní aktivity. Žalobkyně popsala, co obnáší a znemožňuje její nemoc, přitom se její zdravotní stav neustále zhoršuje. To však posudkový lékař nevzal vůbec v úvahu (zhoršení krčení prstů u LDK, rovněž u PHK, a to i hybnosti prstů, přičemž se zhoršuje i možnost přidržování oblečení rukou). LHK může jen přidržet

oblečení, u PHK je zhoršen úchop, a také lze jen přidržet oblečení. Doma žalobkyně pobývá ve volných šatech a otevřené obuvi, spodní prádlo, ponožky, trička, svetry, kalhoty a bundu či uzavřené boty si obléci nemůže. Pokud jde ven nebo k lékaři nemůže být oblečena ve volných šatech a otevřené obuvi, co nosí doma, ale musí jí pomoci s oblečením jiná osoba.

5. Žalobkyně soudu zaslala foto rukou (prsty s dlaní a hřbetem ruky), když podle ní je toto lepší, než popis v lékařských zprávách (poznámka soudu: není zřejmé, o jaké foto a či ruce se jedná, i když svědčí o závažném onemocnění rukou). Žalobkyně rovněž odkázala na své vyjádření k podkladům rozhodnutí v rámci správního řízení ze dne 8. 11. 2022, kde zpochybnila protichůdnost tvrzení v posudcích a správních rozhodnutích, kdy v oblastech stravování, tělesné hygieny a péči o domácnost má mít zcela omezenou hybnost horních končetin, avšak v oblasti oblékání a obouvání již nikoliv. Protichůdnost tvrzení podporuje i množství žalobkyní doložených lékařských zpráv.
6. S ohledem na výše uvedené žalobkyně soudu navrhla, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že PK MPSV ČR ve svém posudku hodnotila zdravotní stav žalobkyně komplexně, přičemž při hodnocení její diagnózy vycházela ze všech doložených lékařských zpráv, včetně namítané zprávy ze dne 6. 9. 2022 a též ze závěrů sociálního šetření. Jelikož podkladová dokumentace byla pro posouzení zdravotního stavu žalobkyně dostačující, nebyla účast žalobkyně na jednání PK MPSV ČR nutná.
8. Objektivizovaný zdravotní stav žalobkyně dala posudková komise do souvislosti se zákonnými podmínkami nároku na příspěvek na péči. Nárok žalobkyně byl tedy posouzen řádně. Z posudku posudkové komise vyplývá, že se správní orgány zabývaly všemi relevantními námitkami a důkazními návrhy žalobkyně, které do vydání napadeného rozhodnutí uplatnila. V podrobnostech žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.
9. Žalovaný shromáždil veškeré zákonem stanovené podklady pro rozhodnutí. Při posouzení zdravotního stavu vycházela posudková komise z relevantních a aktuálních lékařských nálezů, které měla k dispozici, a též z výsledků sociálního šetření. Žalovaný vyhodnotil posudek PK MPSV ČR po stránce úplnosti, přesvědčivosti, přezkoumatelnosti a bezrozpornosti, přičemž stanovil, že posudek tomuto dostál. Podle žalovaného nebyly doloženy skutečnosti, které by posudkový závěr rozporovaly. Žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy a své závěry zdůvodnil s odkazem na zdravotní stav žalobkyně. Podle žalovaného nedošlo v napadeném řízení k žádnému pochybení.
10. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**. Dospěl k závěru, že je

- třeba bez jednání zrušit napadené rozhodnutí pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, a dále proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy [§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.].
12. Soud nejprve ověřil skutkové a právní závěry správních orgánů ze správního spisu. Tyto plně odpovídají popisu v čl. I. tohoto rozsudku, na který soud pro stručnost odkazuje.
 13. Právní úprava poskytování příspěvku na péči je obsažena v zákoně o sociálních službách a vyhlášce č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“). Podle § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách se příspěvek na péči poskytuje osobám závislým na pomoci jiné osoby, přičemž stupně závislosti jsou rozlišeny podle počtu základních životních potřeb, jež daná osoba není schopna zvládat (§ 8 odst. 2 zákona o sociálních službách). Pro účely poskytování příspěvku na péči jsou rozlišovány čtyři stupně závislosti, přičemž kritériem pro hodnocení míry závislosti oprávněné osoby na pomoci jiné osoby, a tedy i pro zařazení do jednotlivých kategorií, je posuzováno samostatné zvládání deseti základních životních potřeb vymezených v § 9 odst. 1 písm. a) až j) zákona o sociálních službách. Jde o následující potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost.
 14. Obsahové vymezení těchto základních životních potřeb blíže stanoví vyhláška č. 505/2006 Sb. v příloze č. 1, a to konkrétním výčtem aktivit předpokládaných pro zvládání příslušné životní potřeby. Přitom platí, že pokud není osoba schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat byť jen jedinou z aktivit vymezených v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., jenž je nezbytná pro schopnost zvládat příslušnou základní životní potřebu, pak není osoba schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu (§ 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb.).
 15. Podle § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb. se za neschopnost zvládání základní životní potřeby považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za přijatelný standard se přitom považuje zvládání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.
 16. Podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách se považuje osoba starší 18 let věku za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat 3 nebo 4 základní životní potřeby; podle písmene b) citovaného ustanovení za závislou ve stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat 5 nebo 6 základních životních potřeb; podle písmene c) citovaného ustanovení za závislou ve stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat 7 nebo 8 základních

- životních potřeb; podle písmene d) citovaného ustanovení za závislou ve stupni IV (úplná závislost), jestliže není schopna zvládat 9 nebo 10 základních životních potřeb.
17. Podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.
 18. V řízení o přiznání příspěvku na péči je stěžejním důkazem odborný posudek zdravotního stavu a závislosti na pomoci jiné osoby. Povahou takového posudku, jakož i na něj kladenými požadavky, se již opakovaně ve své rozhodovací činnosti zabýval Nejvyšší správní soud, který dovedl, že „*se jedná sice o tzv. povinný důkaz, nicméně nikoliv o závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí. Posudek podléhá hodnocení správního orgánu, jeho správnost není nikterak presumována. Ačkoliv odborné lékařské závěry posudku nepodléhají hodnocení správních orgánů, neboť k tomu nemají správní orgány odborné lékařské znalosti, nezabývá je to povinností hodnotit provedené důkazy ve správním řízení, a tudíž i správnost posudku z hlediska jeho úplnosti a přesvědčivosti*“ (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 6 Ads 143/2009-60, či ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 Ads 48/2009-104).
 19. Při posuzování stupně závislosti je třeba vycházet z posudkových kritérií obsažených v ustanovení § 1 až § 2c citované vyhlášky. Pokud z podkladů lékařského posudku vyplývá, že posuzovaný *některou z aktivit* nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá, a orgány lékařské posudkové služby přesto takovou základní životní potřebu považují za zvládanou, je jejich povinností tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 50/2013-32).
 20. Posudek PK MPSV ČR splňuje kritérium úplnosti a přesvědčivosti, pokud se v něm posudková komise vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédne k potížím udávaným účastníkem řízení, výsledkům sociálního šetření a lékařským zprávám. Své závěry musí posudková komise náležitě podložit a odůvodnit. Je nutné, aby posudek obsahoval vysvětlení, jakým způsobem posudková komise hodnotila veškeré posudkové podklady, které z nich považovala za relevantní, případně z jakého důvodu se od závěrů uvedených v některých z nich odchýlila. Posuzovaný zdravotní stav musí poté popsat dostatečně jasně a přesně, aby nevystávaly žádné další pochybnosti (srov. např. rozsudek ze dne 5. 3. 2015, č. j. 6 Ads 299/2014-25, či ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 Ads 34/2018-17).
 21. Ve světle shora nastíněných požadavků právní úpravy a ustálené judikatury krajský soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí.
 22. Žalobkyně v žalobě vyslovila souhlas s posouzením 6 základních životních potřeb (mobilita, komunikace, stravování, tělesná hygiena, osobní aktivity a péče o domácnost), jež byly ve správním řízení uznány za žalobkyní nezvládané, a současně nesouhlasila s tím, že jí nebyla uznána za nezvládanou základní životní potřeba – oblékání a obouvání. Takové posouzení označila žalobkyně za nesprávné a nereflektující její zhoršený zdravotní stav, celkovou nevykonnost a nepohyblivost, a také neschopnost reálně vykonávat denní aktivity (bližší vypořádání ostatních žalobních výtek soud přinese v další části odůvodnění tohoto rozsudku). Z uvedeného jednoznačně vyplývá rozsah soudního přezkumu, kdy žalobkyně rozporuje pouze posouzení její schopnosti samostatně zvládat základní životní potřebu *oblékání a obouvání*. Na posouzení této

životní potřeby se proto krajský soud zaměřil při svém přezkumu napadeného rozhodnutí v intencích uplatněných žalobních námitek. Ostatní zjištění a závěry žalovaného nečinila žalobkyně spornými, protože se jimi soud při svém přezkumu již dále nezabýval.

23. Žalobkyně již ve správním řízení upozorňovala prostřednictvím své zmocněnkyně, že se její zdravotní stav zhoršil, což dokládala lékařskými zprávami, přičemž zlepšení nelze očekávat, nenakupuje, nevaří, neuklízí, na vycházky nechodí, k lékaři ji vozí pečovatelská služba, ven může pouze s předem domluvenou asistentkou, pokud je škaredé počasí, tak nikam nejde, chodítko nemůže využívat s ohledem na zdravotní problémy, má těžké onemocnění páteře a nepohyblivou levou ruku po čtyřech operacích. Ve vyjádření se k podkladům rozhodnutí dne 8. 11. 2022 žalobkyně prostřednictvím své zmocněnkyně dále uvedla, že ačkoliv jí bylo lékařským posudkem OSSZ Vyškov dosud uznáno, že nezvládá 6 základních životních potřeb, ze zápisu o provedeném sociálním šetření vyplývá, že pomoc potřebuje i v oblasti oblékání a obouvání, jež dosud nebylo uznáno za nezvládané. V této souvislosti žalobkyně dále poukázala na to, že v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí bylo uvedeno, že „nebylo ze zdravotního hlediska odůvodnitelné, aby posuzovaná nezvládla základní životní potřebu- oblékání a obouvání“, přičemž by měla být schopna výběru oblečení. Uvedené žalobkyně nijak nerozpороvala, neboť je schopna rozeznat rub i líc oblečení, avšak potíže nastávají při samotném výkonu oblékání a obouvání. Žalobkyně má nefunkční LHK, protože se nemůže sama obléci. Ruce nedá do takové polohy, aby si oblékla tričko, svetr, bundu, kalhoty atd. Žalobkyně dále poukázala na protichůdnost argumentace správních orgánů a posudků vypracovaných ve správním řízení, kdy na jedné straně v oblasti základních životních potřeb – stravování, tělesné hygieny, péči o domácnost bylo konstatováno, že žalobkyně potřebuje pomoc jiné osoby, neboť sama tyto potřeby nezvládá, protože LHK je nefunkční a u PHK se výrazně zhoršila hybnost a parestezie prstů – III. a IV. prst, tedy všeobecně je konstatována omezená hybnost horních končetin, ale na druhé straně u základní životní potřeby – oblékání a obouvání již toto neplatí. Nezvládání základních životních potřeb – oblékání a obouvání žalobkyně prokázala lékařskou zprávou MUDr. G. ze dne X (Centrum pro léčbu spasticity – I. neurologická klinika Fakultní nemocnice u sv. Anny v Brně). Označená lékařská zpráva také prokazuje rozpornost tvrzení uvedených v prvostupňovém správním rozhodnutí. Konečně i v žalobě žalobkyně nesouhlasila s tím, že zvládá sama oblékání a obouvání. Popsala, že levou rukou si dokáže pouze přidržet oblečení, nicméně ji nezvedne, takže při oblékání a obouvání si levou rukou nepomůže. Na pravé ruce se pak zhoršil úchop prstů, protože oděv dokáže jen lehce rukou přidržet. V domácím prostředí chodí oblečená pouze ve volných šatech, ponožky a spodní prádlo doma nemůže nosit, neboť není schopna jej obléci, a to ani za pomoci facilitujících prostředků. V domácím režimu používá oblečení bez knoflíků nebo jiného drobného zapínání, a to právě kvůli jemné motorice PHK, která je velmi omezena. Pokud však žalobkyně potřebuje nebo chce jít ven, musí ji s oblečením a obutím pomoci druhá osoba, žalobkyně sama není schopna si obléci spodní prádlo, ponožky, kalhoty a ani nazout uzavřené boty. Asistentka musí žalobkyni pomáhat s oblečením např. trička, svetru i bundy, protože toto oblečení nemůže být tak volné, jako šaty, co žalobkyně nosí na doma. Uvedenými okolnostmi se posudkový lékař ani správní orgány nezabývaly a zjevně nezohlednily ani provedené sociální šetření ze dne 18. 3. 2022. Z něj k této životní potřebě vyplynulo, že žalobkyně levou ruku nezvládne zvednout k hlavě, s oblékáním a svlékáním jí pomáhá

pečující osoba, uzavřené boty neobuje, knoflíky ani zipy není schopna zapnout, tkaničky zavázat a podprsenku obléci. Z provedeného sociálního šetření dále vyplývá, že si žalobkyně neumyje hlavu, nemůže se učesat, nezvedne ruce do úrovně hlavy. Posudkový lékař nevzal v úvahu ani to, že zdravotní stav žalobkyně se zhoršuje, což vyplývá z předkládaných zpráv, dochází ke zhoršení krčení prstů u levé nohy i pravé ruky, hybnost prstů na pravé ruce se rovněž zhoršuje, a tedy i přidržování oblečení se zhoršuje. Postižení rukou žalobkyně dokládá i fotodokumentací.

24. Posledně uvedeným výtkám a argumentaci žalobkyně musel krajský soud přisvědčit.
25. Podle přílohy č. 1 vyhlášky 505/2006 Sb. se za schopnost zvládat základní životní potřebu – oblékání a obouvání považuje stav, kdy je osoba schopna: 1. vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, 2. rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit, 3. oblékat se, obouvat se, 4. svlékat se, zouvat se, 5. manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.
26. Ze záznamu o provedeném sociálním šetření (březen 2022) vyplývá ke schopnosti žalobkyně zvládat základní životní potřebu oblékání a obouvání, že *vše činí pečovatelská služba, resp. osobní asistentka, tedy vrch, spodek, boty, ponožky, zipy, knoflíky, podprsenku není schopna zapnout či obléknout; levou ruku nezvedne na hlavu*. Vedle toho (u léčebného režimu) je popsáno, že *žalobkyně si sice zvládne nachystat léky sama, protože ví, co a kdy má brát, avšak není schopna příslušné krabičky otevřít, to musí vždy učinit druhá osoba*. Současně je zde také uvedeno, že *žalobkyně není schopna provádět úklid ani žádné domácí práce jako umývání nádobí, vysávání, žehlení, praní apod. K lékařům do Brna jezdí sanitkou, ve Vyškově s pečovatelkami autem (bydlí v domě s pečovatelskou službou), ven na procházky ji vozí na vozíku někdo z rodiny nebo kamarádky*.
27. Z posudkového hodnocení lékaře OSSZ Vyškov vyplývá, že není ze zdravotního hlediska odůvodnitelné, aby posuzovaná nezvládala oblékání a obouvání v přijatelném standardu s tím, že mají být použity veškeré dostupné facilitátory (nazouváky, navlékače, suché zipy, volný oděv atd.). Ze zprávy o vyšetření provedeném dne 10. 1. 2022 v Centru pro léčbu spasticity dle posudku OSSZ Vyškov vyplynulo, že pokud je přítomen efekt botulotoxinu, pak si žalobkyně může dát ve spánku levou horní končetinu pod hlavu vleže na boku. Levou horní končetinu lze zapojit do některých denních činností formou přidržování, úchop však nelze. Prostředí by mělo být přizpůsobeno zdravotnímu stavu posuzované osoby za účelem usnadnění výkonu potřeby oblékání a obouvání. Podle citovaného posudku by žalobkyně měla být schopna výběru vhodného oblečení, při oblékání a obouvání může použít běžných facilitačních prostředků. Zavazování tkaniček, zapínání knoflíků a zipů není posudkově rozhodné, neboť lze užít např. suché zipy. Stav mentálních a smyslových schopností umožňuje žalobkyni rozeznat rub a líc oblečení, a také manipulovat s oblečením při vykonávání fyziologické potřeby.
28. Dle posudku PK MPSV ČR vypracovaného v odvolacím správním řízení (ze dne 26. 10. 2022) žalobkyně zvládne základní životní potřebu oblékání a obouvání samostatně ve svém tempu, když není dokumentováno těžké funkční postižení obou horních končetin, oboustranné těžké postižení vizu nebo těžké duševní onemocnění, které by bránilo obléci si volný oděv a nazouvací obuv s běžně dostupnými facilitátory (posuzováno při pobytu v přirozeném prostředí). K podanému odvolání PK MPSV ČR posudkově zhodnotila základní životní potřeby a jednotlivé úkony pod ně spadající,

přičemž zjistila, že funkční omezení vyplývající z blíže popsaného zdravotního stavu žalobkyně nedosahuje stupně těžké nebo úplné poruchy, která by bránila schopnosti zvládat základní životní potřeby (vyjma 6 již uznaných ZŽP) s využitím dostupných facilitátorů bez nutnosti každodenní pomoci jiné fyzické osoby v rozsahu daném právním předpisem.

29. Vzhledem k písemnému vyjádření zmocněnkyně žalobkyně a doloženým lékařským zprávám byl vyžádán doplňující posudek PK MPSV ČR. Zdravotní stav žalobkyně byl tedy znovu přezkoumán na jednání PK MPSV ČR dne 21. 12. 2022 (opět v nepřítomnosti žalobkyně). Doplňující posudek PK MPSV ČR zopakoval své dosavadní závěry s tím, že nově doložené zprávy nepřinášejí informace o funkčních poruchách zjištěných u žalobkyně, které by nebyly známé a nebyly posudkově zhodnoceny při předchozím jednání PK. Posudkově nelze zohlednit stav dopomoci při základní životní potřebě oblékání a obouvání, kterou žalobkyně vykonává. Posudkově významný je trvalý nevratný těžký oboustranný funkční deficit, který znemožňuje obléci jednoduchý volný oděv a použít nazouvací obuv v přirozeném prostředí domova. Toto žalobkyně zvládne s facilitátory samostatně. Není trvale oboustranně ztracen úchop, nejsou oboustranně trvale těžce omezeny rozsahy na horních končetinách. Není přítomná povšechná ztuhlost páteře. Svalová síla je pravostranně dostatečná. Úkolem PK je uznat dopomoc jen tam, kde je prokazatelný trvalý těžký funkční deficit, což bursitida pravé horní končetiny nesplňuje, obzvláště, je-li doloženo zlepšení po ortopedickém lokálním opichu. PK vyhodnotila skutečnosti, které vedly k požadavku na doplnění posudku, a neshledala důvody pro změnu již přijatého posudkového závěru. Kromě toho se PK vyjádřila ještě k dopomoci u základní životní potřeby mobilita, která již byla žalobkyni uznána, a to mimo jiné pro těžkou poruchu pohyblivosti.
30. Napadené rozhodnutí žalovaného zcela převzalo závěry předchozích posudků, zejména obou posudků PK MPSV ČR. K námitce nezvládání ZŽP oblékání a obouvání žalovaný uvedl, že tuto potřebu nemohl uznat za nezvládanou, protože žalobkyně zvládne samostatně tuto potřebu ve svém tempu, přičemž není dokumentováno žádné těžké funkční postižení obou horních končetin, oboustranné těžké postižení vizu, nebo těžké duševní onemocnění, které by bránilo obléci volný oděv a nazouvací obuv s běžně dostupnými facilitátory. Současně nelze přihlížet k pomoci jinou osobou, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a která je motivována např. snahou o urychlení výkonu této ZŽP. Žalovaný ještě uvedl, že mezi podklady pro rozhodnutí nebyly shledány rozpory, posudkový závěr PK MPSV ČR byl úplný a přesvědčivý, PK se v něm vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi a svůj závěr náležitě zdůvodnila. PK podle žalovaného hodnotila též provedené sociální šetření, kdy byla zjišťována schopnost samostatného života žalobkyně v jejím přirozeném sociálním prostředí.
31. Ve vztahu ke zvládání základní životní potřeby oblékání a obouvání žalovaný (a ani posudková komise) neposkytl uspokojivé zdůvodnění zvládání jednotlivých aktivit (schopností) uvedených v rámci této základní životní potřeby ve smyslu jejich vymezení v příloze č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb. Žalobkyně nepopírá, že si je schopna vybrat oblečení a obutí přiměřené okolnostem, a také rozeznat rub a líc oblečení a případně je správně vrstvit. Nicméně v žalobě, a také ve vyjádření se k podkladům rozhodnutí (ve správním řízení) namítala, že má právě problém při samotném výkonu oblékání a obouvání nebo svlékání a zouvání, tedy při manipulaci s oblečením v souvislosti

s denním režimem. Levou horní končetinu má zcela nefunkční a u pravé horní končetiny se výrazně zhoršila hybnost a parestezie prstů. Zhoršeno tak bylo i přidržování si oblečení pravou horní končetinou. Oblékání, obouvání, svlékání a zouvání je také znemožněno postižením páteře, omezeným rozsahem pohybů u všech končetin a obouvání a zouvání dále komplikuje i limitovaná flexe prstů nohy (blíže viz zkoumaná zdravotní dokumentace - lékařské zprávy, např. ze dne 6. 9. 2022 z Centra pro léčbu spasticity při FN u sv. Anny v Brně, s nimiž se seznámila i PK MPSV ČR). Právě z důvodu těchto vážných zdravotních postižení žalobkyně dlouhodobě namítá, že při oblékání, obouvání, svlékání a zouvání potřebuje pomoc, avšak žalovaný a především Posudková komise MPSV ČR na toto nereagovali. K této ZŽP *oblékání a obouvání* pouze uvedli, že ji nebylo možné uznat za nezvládanou, protože žalobkyně tuto potřebu ve svém tempu samostatně zvládne, když není dokumentováno těžké funkční postižení obou horních končetin, oboustranné těžké postižení vizu nebo těžké duševní onemocnění, které by bránilo obléci volný oděv a nazouvací obuv s běžně dostupnými facilitátory. Podle PK MPSV ČR nelze přihlížet k pomoci při zvládání této ZŽP, která nevyplývá z funkčního dopadu nepříznivého zdravotního stavu a je motivována např. jen snahou o urychlení výkonu. Soud k tomuto uvádí, že závěry PK MPSV ČR a rovněž žalovaného v napadeném rozhodnutí jsou nedostatečné, obecné a vůbec neodpovídají zdokumentovaným zjištěním ohledně zdravotního stavu žalobkyně a reálným schopnostem a možnostem žalobkyně v jejím přirozeném prostředí a při naplňování jejích každodenních běžných potřeb.

32. Žalobkyně zcela jasně poukázala na protichůdnost argumentace posudkové komise již ve správním řízení (v rámci vyjádření se k podkladům rozhodnutí – především vůči posudku PK MPSV ČR ze dne 26. 10. 2022) s tím, že ZŽP stravování, tělesná hygiena a péče o domácnost byly uznány za žalobkyní samostatně nezvládané, protože je LHK nefunkční a u PHK byla výrazně zhoršena hybnost a parestezie prstů, avšak u ZŽP oblékání a obouvání již tato omezená hybnost horních končetin, ale i dolní končetiny včetně onemocnění páteře, nebyla vzata v úvahu. Na poukazovaný rozpor v argumentaci Posudková komise MPSV ČR nijak nereagovala, a to ani ve svém doplňujícím posudku ze dne 21. 12. 2022, protože své dosavadní obecné závěry z předchozího posudku vesměs pouze zopakovala, a žalovaný na tyto rozpory a nedostatečnosti v posudcích posudkové komise nijak nereagoval a v podstatě blíže nezduvodněné závěry posudkové komise pouze převzal do svého rozhodnutí. V doplňujícím posudku PK MPSV ČR ze dne 21. 12. 2022 uvedla, že uznala pomoc s mobilitou pro těžkou poruchu pohyblivosti žalobkyně (zohledněno již v posouzení ze dne 26. 10. 2022), avšak pomoc u ZŽP oblékání a obouvání nebylo podle PK možno posudkově zohlednit, neboť žalobkyně tuto potřebu vykonává. Posudková komise ale tyto své závěry nijak nevysvětlila. Pouze dále obecně zopakovala, že posudkově významný je jen trvalý nevratný těžký oboustranný funkční deficit, který znemožňuje obléci jednoduchý volný oděv a použít nazouvací obuv v přirozeném prostředí domova. To podle PK zvládne žalobkyně s facilitátory samostatně. Podle PK není trvale oboustranně ztracen úchop, nejsou oboustranně trvale těžce omezeny rozsahy na horních končetinách. Není přítomna povšechná ztuhlost páteře a svalová síla je pravostranně dostatečná. Burzitida pravé horní končetiny nesplňuje prokazatelný trvalý těžký funkční deficit, obzvláště, došlo-li ke zlepšení po ortopedickém lokálním opichu.
33. Z provedené citace argumentačních závěrů PK MPSV ČR z doplňujícího posudku ze dne 21. 12. 2022 vyplývají na jedné straně rozpory, kdy v případě *mobility* je

konstatována těžká porucha pohyblivosti žalobkyně, avšak u *oblékání a obouvání*, kdy je rovněž vyžadován pohyb, je u žalobkyně překvapivě vyhodnocena dostatečná pohyblivost v přiměřeném standardu, a na druhé straně neúplnost a nedostatečnost posudku, kdy není vůbec reagováno na jednotlivé schopnosti a aktivity, které musí být žalobkyní zvládány, aby bylo možné považovat základní životní potřebu *oblékání a obouvání* za zvládanou.

34. Nejen z argumentace žalobkyně, ale také ze záznamu o sociálním šetření v přirozeném prostředí žalobkyně (březen 2022) vyplývá, že žalobkyně si není schopna celou řadu standardního oblečení sama obléci (a stejně tak sama svléci), pomáhá jí s tímto osobní asistentka, popř. kamarádka nebo někdo z rodiny. Jedná se o spodní prádlo, ponožky, kalhoty, tričko, svetr, bundu a také uzavřené boty. Je sice pravdou, že doma chodí ve volných šatech bez jakéhokoliv zapínání a bez spodního prádla a v otevřených pantoflích, nicméně takto nemůže vyrazit k lékaři nebo na vycházku ven (na vozíku v doprovodu asistentky) např. v zimním období. Žalobkyně nemůže být odkázána na to, že bude pobývat pouze ve své garsoniére a nebude z ní vycházet ven na procházky nebo na návštěvu lékaře či úřadu jen proto, aby jí nemusel nikdo pomáhat s oblékáním. Pro zlepšení nebo alespoň stabilizaci jejího zdravotního stavu je důležitý pobyt venku, a také mezi lidmi, aby neztrácela sociální kontakt (přiměřeně dle okolností a možností žalobkyně). Odstavení od veškerého dění kolem nemůže být ku prospěchu žalobkyně a její zdravotní stav se může nadále zhoršovat. Na podzim a v zimě musí žalobkyni jednoznačně někdo pomáhat s oblékáním teplejších věcí (svetr, bunda, kalhoty, čepice) a nazouváním uzavřené obuvi, aby mohla absolvovat vycházku venku nebo navštívit lékaře v Brně a Vyškově. Ze záznamu o sociálním šetření (březen 2022), který je nyní poměrně zastaralý a není ani pečlivě zpracován, ostatně také vyplývá, že žalobkyně nezvládá ZŽP oblékání a obouvání, resp. řadu úkonů v této oblasti, a potřebuje k tomu pomoc osobní asistentky. Záznam ze sociálního šetření v přirozeném prostředí žalobkyně by měl být aktualizován a pečlivěji doplněn. Jistě však bude obsahově narážet na limity vyplývající z nesrozumitelné komunikace žalobkyně. Z napadeného rozhodnutí i posudku PK je však zřejmé, že posudková komise MPSV ČR a ani žalovaný nevzali v potaz obsah záznamu z provedeného sociálního šetření (z března 2022), a to především pasáž týkající se ZŽP oblékání a obouvání, ačkoliv žalovaný obecně v rozhodnutí uvedl, že vycházel i z tohoto šetření. Ze shora provedeného výkladu je zřejmé, že žalobkyně v rámci oblékání a obouvání (svlékání a zouvání se) především nezvládá manipulaci s oblečením v souvislosti s denním režimem (příloha č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb., konkrétně písmeno e) bod 5.). Žalobkyně nemůže být po celý den oděna ve volných šatech a v nazouvací otevřené obuvi, pokud má v souvislosti s denním režimem změnit oblečení a přizpůsobit jej například návštěvě lékaře nebo pobytu venku na procházce v různém ročním období. Posudková komise měla vyhodnotit a zdůvodnit zvládání jednotlivých schopností či aktivit tak, jak jsou vymezeny v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. u ZŽP oblékání a obouvání. To však neučila a žalovaný bez výhrady tyto nesprávné a nedostatečné závěry posudkové komise převzal do svého rozhodnutí. Přitom platí, že není-li žalobkyně schopna zvládat alespoň jednu z těchto specifikovaných aktivit (v příloze č. 1 této vyhlášky), pak není schopna zvládat tuto základní životní potřebu jako celek, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu (§ 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb.). Pokud by tedy bylo zjištěno, že žalobkyně není schopna manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem nebo se v této souvislosti oblékat a obouvat či svlékat a zouvat, pak by bylo

nutné uznat ZŽP *oblékání a obouvání* za nezvládanou (postačí pouze jedna z těchto aktivit, kterou nemůže vykonávat).

35. Posudková komise ani v doplňujícím posudku ze dne 21. 12. 2022 nevysvětlila, proč nelze zohlednit stav dopomoci při ZŽP *oblékání a obouvání* a ani z jakého důvodu se domnívá, že žalobkyně tuto ZŽP samostatně vykonává. Není zřejmé, o co posudková komise opírá své konstatování, že u žalobkyně není trvale ztracen úchop, nejsou u ní trvale a těžce omezeny rozsahy na horních končetinách, není přítomna ztuhlost páteře a svalová síla žalobkyně na pravé straně je podle posudkové komise dostatečná. I v tomto jsou rozpory oproti lékařským zprávám, které předkládala žalobkyně, a jenž byly součástí hodnocení posudkové komise. Pokud posudková komise zmínila, že burzitida pravé horní končetiny nesplňuje trvalý těžký funkční deficit, pak s ohledem na podkladovou a zdravotní dokumentaci včetně žalobkyní doplněných lékařských zpráv, lze konstatovat, že zde nejde o „pouhou“ burzitidu pravé horní končetiny, nýbrž o doloženou celkovou slabost, nepohyblivost a zchátralost v důsledku závažných onemocnění žalobkyně, mimo jiné i páteře a končetin.
36. Pro úplnost soud uvádí, i vzhledem k tomu, že ve všech předchozích posudcích bylo zmíněno, že posouzení zvládnutí ZŽP *oblékání a obouvání* bylo provedeno v přirozeném prostředí žalobkyně, tedy doma, s použitím facilitačních předmětů, že žalobkyně vzhledem k nedostatkům jemné motoriky v horních končetinách nepoužívá knoflíky, zipy ani tkaničky a doma chodí ve volných šatech bez spodního prádla a ponožek a ve snadno nazouvací obuvi. Žalobkyně se tedy doma plně přizpůsobila svému zdravotnímu postižení a svým možnostem a schopnostem. Přípomínky tohoto druhu tak ze strany žalovaného nebo posudkové komise nebyly na místě. Je pravdou, že minimálně při změně místa pobytu, tedy kvůli vycházce ven nebo návštěvě lékaře, a i v závislosti na režimu dne, musí žalobkyně přistoupit k manipulaci s oblečením a převlékání, kdy volné šaty a otevřená obuv již nepostačují, a právě v tomto rozsahu žalobkyně sama již nezvládá oblékání a obouvání (resp. svlékání a vyzouvání obuvi) a potřebuje pomoc. Svoji argumentaci žalobkyně dokládala lékařskými zprávami, a také odkazem na záznam ze sociálního šetření. Při oblékání a obouvání, resp. svlékání a vyzouvání je nepochybně potřebná určitá svalová síla v končetinách a též schopnost minimálního úchopu, o nichž však žalobkyně tvrdí, že je nemá a nezvládá je. Za takové situace nepomohou ani běžné facilitační prostředky.
37. Krajský soud se tedy se závěry uvedenými ve shora citovaných posudcích neztotožnil. Posudky nesplňují požadavky úplnosti a přesvědčivosti, přičemž tento nedostatek nebyl zhojen ani doplňujícím posudkem PK MPSV ČR. Rovněž žalovaný nedostál svým povinností, když pouze převzal do svého rozhodnutí závěry posudkové komise, aniž by tyto vyhodnotil jako nedostatečné a neúplné. Dostatečně nebylo zohledněno ani sociální šetření, které bylo provedeno v přirozeném prostředí žalobkyně. O limitech provedeného sociálního šetření soud pojednal již výše. V závěrech žalovaného i posudkové komise nebylo přihlédnuto k individuálnímu případu žalobkyně, když jejich závěry jsou spíše obecné a paušální. Bylo potřebné, aby se posudková komise vyjádřila ke schopnostem žalobkyně zvládat veškeré aktivity vyjmenované o této ZŽP *oblékání a obouvání* tak, jak jsou uvedeny v příloze č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb., a to i vztahu k námitkám posuzované. Posudky posudkové komise tento požadavek nesplňovaly. A ani následně žalovaný v napadeném rozhodnutí neposkytl uspokojivé zdůvodnění zvládnutí všech aktivit v přijatelném standardu bez každodenní pomoci jiné osoby

v rámci této základní životní potřeby. Aktivita vymezené v rámci základní životní potřeby *oblékání a obouvání* právní úpravou nejsou omezeny jen na pobyt v domácím prostředí (jak mylně vykládá posudková komise MPSV ČR a žalovaný). Ačkoliv v tomto prostředí pobývá žalobkyně nejčastěji, náleží sem i jiné přiměřené situace či okolnosti (např. návštěva lékaře či úřadu a dále pobyt venku v jakémkoliv ročním období), kterým je třeba přizpůsobit oděv i obuv.

38. K provedení sociálního šetření v domácím prostředí žalobkyně soud ještě uvádí, že samotný záznam z něj obsahuje těžko čitelné (rukou psané) a poměrně nesouvislé nebo kusé údaje k jednotlivým základním životním potřebám. Výsledek sociálního šetření je přitom jedním ze stěžejních podkladů pro rozhodnutí o příspěvku na péči posuzované osoby a též o samotném stupni závislosti, neboť se při tomto šetření zjišťuje schopnost samostatného života osoby v přirozeném sociálním prostředí z hlediska vlastní péče o vlastní osobu a soběstačnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 50/2009-63). Zpravidla postačuje provést v průběhu správního řízení pouze jedno sociální šetření. Pokud však vyvstanou pochybnosti o dostatečnosti zjištění, popř. se změní zdravotní stav posuzované osoby, anebo z jiného relevantního důvodu to posuzovaná osoba navrhne, je vhodné sociální šetření provést znovu. Není žádný důvod k tomu se domnívat, že správní řízení je omezeno na provedení pouze jednoho sociálního šetření (viz usnesení NSS ze dne 6. 6. 2023, č. j. 4 Ads 60/2023-36).
39. Ačkoliv podle judikatury NSS není osobní vyšetření posuzované osoby posudkovou komisí zákonnou podmínkou, mělo by být toto pravidlem v případech obdobných tomuto nyní posuzovanému, kdy existují zmíněné pochybnosti ve vztahu k závěrům posudkové komise, a též o tom, zda tvrzení posuzované osoby o neschopnosti zvládat uvedené aktivity mají základ v jeho objektivním zdravotním stavu. Osobní vyšetření posuzované osoby by bylo způsobilé tyto pochybnosti vyvrátit (viz rozsudek NSS ze dne 20. 5. 2015, č. j. 3 Ads 214/2014-25). Projednání posuzované věci v nepřítomnosti žalobkyně a následné přijetí posudkového závěru zdůvodnila Posudková komise MPSV ČR tak, že mezi podkladovou a zdravotnickou dokumentací (včetně lékařských nálezů) nebyly rozpory, které by se dotýkaly skutečností významných pro posudkový závěr, přitom zdravotní dokumentace byla dostatečná k posouzení zdravotního stavu žalobkyně v její nepřítomnosti a k přijetí posudkového závěru. Vzhledem k již výše provedení výkladu nelze s takovým vysvětlením souhlasit, zvláště v situaci, kdy doložené lékařské zprávy a provedený záznam ze sociálního šetření spíše podporují argumentaci žalobkyně o nezvládání většiny základních životních potřeb. Za tohoto stavu bylo vhodné osobní vyšetření žalobkyně provést.
40. Žalobkyně soudu předložila fotodokumentaci postižených rukou, která podle ní lépe dokumentuje rozsah postižení než popis lékařských zpráv. Soud tyto fotografie k důkazu neprováděl, neboť z nich nebylo zřejmé, o koho se jedná, resp. zda skutečně jde o končetiny žalobkyně. Nicméně fotografie svědčí o závažném onemocnění, jež logicky musí problematizovat jakýkoliv pohyb končetin. Z dosud doložených lékařských zpráv, které ostatně tvoří i posudkovou dokumentaci, lze jednoznačně dovodit závažnost zdravotního stavu žalobkyně.
41. Z výše provedení výkladu vyplývá, že posouzení učiněné žalovaným bylo nedostatečné a nepřezkoumatelné, a to ve vztahu k základní životní potřebě *oblékání a obouvání*, která žalobkyni nebyla uznána za nezvládanou. Pro získání vyššího stupně

závislosti (a tedy i vyššího příspěvku na péči), tedy vyššího než dosud přiznaného (žalobkyni přiznán II. stupeň závislosti – středně těžká závislost pro nezvládání 5 nebo 6 základních životních potřeb), postačuje již stav, kdy žalobkyně nezvládá 7 nebo 8 základních životních potřeb (závislost ve stupni III. – těžká závislost). Jelikož žalovaný napadeným rozhodnutím uznal, že žalobkyně nezvládá 6 základních životních potřeb (mobilita, komunikace, stravování, tělesná hygiena, osobní aktivity a péče o domácnost), pak by se s připočtením jedné další nezvládané základní životní potřeby *oblékání a obouvání* ukázalo, že by výrok napadeného rozhodnutí mohl být jiný.

V. Závěr a náklady řízení

42. S ohledem na shora uvedené soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., neboť správnost a zákonnost jeho výroku byla úspěšně zpochybněna. Nedostatky napadeného rozhodnutí (včetně posudku PK MPSV ČR) byly ve shora provedeném odůvodnění rozsudku podrobně specifikovány. V dalším řízení bude rovněž třeba provést opakované sociální šetření tak, aby záznam z něj byl věrohodným podkladem s relevantními informacemi o schopnosti samostatného života žalobkyně v jejím přirozeném sociálním prostředí. Bude pak na žalovaném, aby znovu posoudil situaci žalobkyně, přitom bude vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
43. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci úspěch, pročez má právo na náhradu nákladů řízení. Ze spisového materiálu však nevyplývá, že by jí nějaké náklady vznikly, a proto jí nebyly přiznány. Žalovaný nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 12. července 2024

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

